

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 9. De materia, & forma Extremæ vnctionis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

44 Eiusdem finitio.

45 Hoc sacramentum non fuit institutum, sed tantum insinuatum. *Ar. r. i. sexio*

46 Commendatum est & promulgatum Iacobi 5.

47 Institutum est à Christo, & quando.

48 Quando modo sit vnum.

49 Quatenus ipsam sit aut non sit iterabile.

Quod attinet ad nomen: Datum est hoc sacramentum Extrema vnctio, tum à tempore in quo datur: nempe in extremo vitæ termino, seu homine existente in extremis, tum etiam vt distinguatur ab vnctionibus vsitatis in administratione aliorum sacramentorum: qualis est primo ea, qua baptizatus vngitur in vertice: secundo ea qua vngitur in fronte ab Episcopo conferente sacramentum Confirmationis: tertio, ea qua Sacerdos dum ordinatur, vngitur in manibus: & Episcopus in capite, & manibus dum consecratur. De quibus & aliis in Ecclesia vsitatis, habetur in Decretalibus titulus, De sacra vnctione.

Quod attinet ad definitionem, ea est quam habet Nannar. in *Enchir. cap. 22. num. 12.* quo sit nouæ legis sacramentum, quo Presbyter vngit oleo benedictio certas corporis partes infirmi, probabiliter periclitantis de vita, proferendo certa verba cum debita intentione. In qua definitione, pro genere ponitur sacramentum nouæ legis: quod Extremæ vnctioni cum cæteris sex sacramentis commune esse certum est de fide ex cap. 5. epist. D. Iacobi: cuius verba paulo post adferemus: & ex Concil. Florent. in instruct. Armenorum, & ex Trid. sess. 7. De sacramen. in genere can. 1. & sess. 14. in doctrina de Extrema vnctione cap. primo. Quod aduersus Sectarios propugnant Bellarm. to. 2. in lib. De Extrema vnctione, sex primis c. capitulis: Greg. à Valen. disput. 8. quest. 1. puncto. 1. Reliqua vero locum tenent differentia sunt: ex his quæ requiruntur ad eiusdem sacramenti constitutionem, & tractanda sunt in sequentibus capitulis.

Quod attinet ad constitutionem, duo de ea docet Concil. Triden. in citato cap. 1. Prius est sacramentum hoc fuisse insinuatum apud D. Marcum in cap. 6. Vbi Christus dicitur misisse Apostolos suos ad prædicandum: & de eiusdem subditur, Et vngentibus oleo multos ægros, & sanabant. Quam vnctionem fuisse tantum huius sacramenti præuium signum, seu adumbrationem confirmat Saurez tomo 4. disput. 39. sect. 1. aliquot coniecturis. Præcipua videtur esse, quod Apostoli vngendo sanarent multos, atque adeo non solos baptizatos, qui tunc erant pauci: neque alios exclusos fuisse à tali beneficio, licet colligere ex eo, quod D. Mattheus in cap. 10. referat Christum, cum Apostolos ad prædicandum mitteret, dixisse absolute, & indefinite. Infirmos curate; ita dictum ipsius non sit restrictum ad baptizatos constitutos in articulo mortis: ad quos restricta est susceptio Extremæ vnctionis: sed extendendum etiam ad nondum baptizatos, qui paratione miraculorum circa se, aut suos factorum, erant permouendi ad Christianam fidem suscipiendam.

Posterior est: istud ipsum sacramentum fuisse fidelibus commendatum, & promulgatum à D. Iacobo verbis illis quæ habentur in ipsius epistola cap. 5. Infirmatur quis in vobis, inducat Presbyteros Ecclesie, & orét super eum, vngentes oleo in nomine Domini, & oratio fide saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus, & si in peccatis sit, remittentur ei. Quæ verba expriment omnia ad rationem huius sacramenti spectantia. Ac primo, sensibilem materiam & formam consistentem in vnctione olei, & in oratione, seu verbo Presbyteri: deinde ministrum, qui est Presbyter, tertio, suscipientem, qui est fidelis infirmus: quarto, effectum, qui est gratia ad remissionem peccatorum, & ad infirmi alleuiationem ordinata.

Essentia autem ab ipsomet Christo institutum, tenendum est de fide ex definitione Concilij Triden. sess. 7. De sacramen. in genere can. primo. Quando vero institutum sit, nihil certum haberi notat Saurez in ead. disput. 39. sect. 2. Addens probabile esse: quod Christus tunc potestatem illud administrandi Apostolis dederit, & ex consequenti illud insinuetur: cum dans eisdem potestatem remittendi, & retinendi peccata, sacramentum poenitentia instituit post

resurrectionem dicens illis, Ioan. 20. Quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, &c. Ratio est, quia si quod hoc sacramentum quodammodo annexam est sacramento poenitentia, ad tollendas reliquias peccatorum: ita etiam potestas ipsam administrandi non immerito creditur quoad institutionem, annexa fuisse potestati administrandi Sacramentum poenitentia.

Quod attinet ad vnitatem, quantumuis in hoc sacramento conficiendo interueniat multiplex vnctio, & multiplex verborum forma, nihilominus ex illis omnibus confurgit vnum numero sacramentum, quod vocatur vnum compositione: quia cum omnes tales vnctiones & formæ ordinentur ad vnum integram totius hominis vnctionem, ad vnumque completum effectum obtinendum: ex omnibus illis componitur vnum tantum sacramentum: quod producat gratiam sufficientem ad confortandum & alleuiandum infirmum quantum indiget, vel indigere potest.

Iam quod ipsum iterari possit, certum est de fide ex Concil. Trid. sess. 14. De Extrema vnctione, c. 3. illis verbis. Quod si infirmi post susceptam hanc vnctionem conualuerint, iterum huius sacramenti subsidio iuuari poterunt, cum in aliud simile vitæ discrimen inciderint. Durante autem eiusdem morbi necessitate, idem sacramentum non posse iterari, prout eadem verba subindicant: Saurez in sequenti disput. 40. sect. 4. n. 6. ex eo probat, quod tale sacramentum semel susceptum, medicina sit de se sufficiens pro vna necessitate in qua æger constituitur in extremis: illa enim susceptio, sufficiens ad hanc auxilium spirituale, confertur animæ: sique expeditur sanitas corpori redditur. Dicitur est autem durante eadem morbi necessitate, quia, vt addit Saurez, Si morbus esset diuturnus, & prius hominem constitueret in graui periculo mortis, postea vero remitteret morbi vis, ita ut homo censeretur esse extra mortis periculum, non tamen omnino liber à morbo: in eoque statu aliquandiu durans, postea in simile vitæ periculum recideret; posset iterum inungi, si considerata morbi diuturnitate, eiusdemque status atque interruptione; communi estimatione pericula diuersa, & status diuersi, perinde censeatur, ac si morbi essent omnino distincti.

CAPVT IX.

De materia & forma Extremæ vnctionis.

SUMMARIUM.

- 50 Remota materia sacramenti Extremæ vnctionis, est oleum oliuarum ab Episcopo benedictum.
- 51 Propinqua materia est vnctio infirmi ex eodem oleo, quam si, in forma crucis pium est, non tamen necessarium.
- 52 Septem vnctiones partiales ad illius integritatem requisita.
- 53 Tria notanda circa eandem vnctionem.
- 54 Verba in quibus consistit forma Extremæ vnctionis: & cur sint deprecatoria.
- 55 An de necessitate sacramenti sit, ea esse deprecatoria.
- 56 Quanam ex his non sit essentialia sacramento.

Ex ante citatis verbis D. Iacobi, vngentes oleo, constat huius sacramenti materiam esse oleum: illudque debere esse oliuarum; quia tale simpliciter intelligitur nomine olei, sicut aqua elementaris nomine aqua. Item debere esse benedictum ab Episcopo: quod et si non est euidenter in sacra Scriptura expressum, habetur tamen ex Apostolica traditione, vt notatum est in Concilio Trid. sess. 14. in doctrina de Extrema vnctione cap. 1. Et ita Concilium Florent. in instruct. Armen. aperte definit materiam huius sacramenti esse oleum oliuæ ab Episcopo benedictum. Quæ definitio nobis sufficit; si pro præxi ex illis quæ latius tradit Saurez in cit. disput. 40. sect. 1. addiderimus, tale oleum debere quidem simplex esse, seu non admixtum alio liquore, atque benedictum esse, eo benedictionis modo quem Ecclesia præscribit, tamen si talis admixtio fiat, qua non tollatur olei natura, nec ipsum sic immutetur, vt non oleum, sed mixtum aliquod artificiale censeatur: atque vere ab Episcopo benedicatur, licet alio benedictionis modo quam ab Eccl. sita

prescripto, poterit, si cetera necessaria concurrant, esse validum sacramentum. Nam eo unctus, vere dicitur, iuxta Concil. Florent. unctus oleo oliuæ benedictæ ab Episcopo.

51. Materia autem proxima est unctio infirmi ex prædicto oleo: eadem scilicet ratione, quæ in præced. lib. 27. num. 14. diximus materiam proximam baptismi esse ablutionem ex aqua elementari. Id quod Concil. Triden. in citato cap. primo satis significauit: ubi cum dixisset Ecclesiam intellexisse materiam huius sacramenti esse oleum ab Episcopo benedictum, subiunxit. Nam unctio aptissime Spiritu sancti gratiam, quæ inuisibiliter anima ægrotantis inungitur, representat. Vnde facile intelligitur unctionem ipsam signum esse externum interioris gratiæ, atque adeo sacramentum constituere: quod non facit aliter quam ut materia proxima.

Si quæras, An eadem unctio debeat fieri in forma crucis, sicut in Confirmat. one? Respondet Suarez in sequenti sect. 2. num. 3. id quidem, ut magis pium, fieri ac seruari debere, sed non esse de necessitate huius sacramenti: quia neque in Concilio, neque in Ecclesiæ traditione tale quid fundamentum habet. Immo vero, nec de necessitate præcepti ipsum adeo necessarium esse, quin omitti possit iusta de causa, qualis est exigens necessitas, ut breuius & securius unctio peragatur.

52. Ceterum ad eiusdem unctionis integritatem requiri septem particulares unctioes habetur ex eo, quod Concilium Florent. loco cit. expressit: infirmum, cui hoc sacramentum confertur, vngendum esse in oculis, propter visum: in auribus, propter auditum: in naribus, propter odoratum: in ore, propter gustum, vel locutionem: in manibus, propter tactum: in pedibus propter gressum: in renibus propter delectationem ibidem vigentem. Ita scilicet ut ibi applicetur medicina infirmitati ad sordes, seu reliquias peccatorum tollendas, ubi est eorumdem peccatorum quasi radix.

Non esse autem de necessitate sacramenti, ut omnes concurrant, ex eo Suarez in sequenti num. 6. probat: quod plerumque propter honestatē duæ earum omittantur; pedum scilicet & renum, præsertim in fœminis: vnde consequens est eas non esse de necessitate sacramenti. Quod autē aliæ quinque concurrere simul debeant, indicio est, quod secundum Ecclesiæ communem usum, nulla earum omitti soleat: & Concilium Florent. similiter de omnibus loquitur. An vero ille concursus sit necessarius non modo necessitate præcepti, sed etiam necessitate sacramenti, intelligitur ex postea dicendis de effectu huius sacramenti.

53. Tria vero pro præxi notanda, Suarez habet in sect. 2. Primum est, num. 4. Vnamquamque talium unctionum tantum olei requirere, quantum sufficiat, ut ipsum applicetur cum fluxu, seu extensione in parte corporis cui applicatur; perinde scilicet ac de aqua baptismi lib. 27. num. 14. dictum est. Nam verbum unctionis, sicut & verbum ablutionis, fluxum seu extensionem liquoris importat.

Secundum est, num. 5. non esse absolute necessarium, ut vtrumque organum sensus in illis vngatur: verbi gratia, vterque oculus, quamuis propter receptam Ecclesiæ consuetudinem sciendum sit: quia licet in vtroque vigeat sensus, vere tamen unctio dicitur eidem applicata, cum facta fuerit in parte aliqua corporis, in qua is residet. Quocirca vrgente necessitate, potest tum valide tum etiam absque peccato infirmus periclitans vngi ea ratione.

Tertium est num. 9. ordinem talium unctionum non esse de necessitate sacramenti: nempe, ut prius vngantur oculi, postea nares, &c. quia substantia materiæ huius sacramenti tota consistit in ipsa unctioe, cui talis ordo est accidentalis: sicut materiæ Eucharistiæ accidentalis est ordo, quo panis prius subiicitur consecrationi, quam vinum. Attamen quia talis ordo est naturæ consentaneus, & in communi vsu Ecclesiæ positus, non omittitur absque peccato, etiam si valor sacramenti inde non tollatur.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De forma Extreme unctiois.

54. Concilium Floren. in instruct. Armen. eiusmodi formam assignat hanc, quam Concilium Trid. sess. 14. in doctrina de Extreme unctioe cap. 1. in fine attingit. Per istam sanctam unctioem, & suam piissimam misericordiam, indulget tibi Dominus, quicquid per visum peccasti. Quibus aliæ adiungit Romana Ecclesia, quæ in ritibus sacramentorum non est recedendum, iuxta cap. Ad abolendam, De hæreticis. Vnde ad talis formæ sensum reducendæ sunt & extendendæ quæcumque aliæ formæ verbis diuersæ, vsurpatæ in administratione huius sacramenti, ut censetur validum. Ad iungendum autem illa quam Romana Ecclesia facit, constat repetitione prædictorum verborum: nisi quod loco illorum (per visum) quando iunguntur aures, dicitur per auditum; quando nares, per odoratum: quando os, per oris vitium: quando manus per tactum: quando pedes, per iteissum: quando renes, per ardorem libidinis.

Est autem forma deprecatia: tum quia datur infirmis qui egent oratione; tum quia ipsi transeunt ex foro Ecclesiæ, ad forum superius diuine maiestatis: ideoque diuine clementiæ commendatur: tum quia talis forma vocatur oratio fidei à D. Jacobo in citato cap. 5. oratio vero, deprecatia est. Porro cum in eadem forma dicitur, Per istam sanctam unctioem, significatur materia proxima huius sacramenti: cum vero subiungitur, & suam piissimam misericordiam, significatur principalis causa operans in hoc sacramento. Cum demum additur, Indulget tibi Dominus quicquid peccasti, &c. significatur primus huius sacramenti effectus. Hic occurrit duplex dubium.

55. Prius est: An de necessitate huius sacramenti sit, ut forma illius præferatur per modum deprecatium; nec sufficiat proferre per modum indicatum, dicendo sicut Syll. in verbo Unctio nu. 2. ait dici in Ecclesia Ambrosiana, Vngos oculos oleo sanctificato, in nomine Patris, & Filij & Spiritu sancti. De hoc in vtramque partem Authores & rationes habet Suarez in cit. tractat. 40. sect. 3. nu. 4. & aliquot sequentibus. Notare autem sufficit pro præxi, satis patere ex antedictis, de fide certissimum esse, quod forma deprecatia sit sufficiens ad validitatem huius sacramenti. An autem forma indicatiua sit sufficiens, merito dubitari, cum vnus sacramenti non sint duæ formæ totales æquivalentes. Vnde cum ad veram formam huius sacramenti requiratur ut habeat rationem orationis, iuxta illud D. Jacobi, & erent super eum: propositio vero indicatiui modi, formaliter & proprie non sit oratio, ut per se notum est ex ipsa verborum proprietate: ea certe non videtur censenda æquivalere deprecativæ: ac proinde nec verba huius sacramenti forma esse, nisi, ut habet Suarez in sequenti num. 8. adiunctam habeat deprecationem: ut si dicitur, vngote oleo sancto ut Deus tibi remittat quicquid peccasti, &c.

56. Posterius dubium, de quo ibidem Suarez à num. 12. est, An omnia verba quæ ex Concil. Floren. retulimus, sint substantialia formæ huius sacramenti. Dicendum autem videtur, illa adiectiua sanctam & piissimam, non esse substantialia: ut ex eo patet, quod illis detractis sensus maneat integer. Idem etiam dici posse de illis, suam misericordiam, ex eo docetur, quod quæ sequuntur, indulget tibi Dominus, causa principalem, quæ in hoc sacramento operatur, exprimat sufficienter, illis omisissis. Idem etiam dicendum videtur de particulis illis, per visum, per auditum, & ceteris quæ in sine singularum formarum partialium ponuntur, ex eo quod non censentur de necessitate sacramenti esse: quandoquidem talis necessitatis ratio dari non potest. Non quidē determinatio effectus huius sacramenti, quasi in prima unctioe remittantur peccata commissa per visum: & in secunda, commissa per auditum, & sic de cæteris: quia Deus non dat veniam dimidiatam: ita ut alicui remittens peccata mortalia commissa per visum, simul etiam remittat, cætera, quorum quædam, nullo sensu; sed per actus mere internos intellectus, aut voluntatis commissa esse possunt. Nec etiam determinatio partium corporis quæ vngi debent: quoniam negari potest esse de essentia huius sacramenti, ut hæc unctio in illis

partibus fiat quandoquidem si quis careret aliquibus earum, ut manu, vel pede, nequiret alioqui valide suscipere istud sacramentum. Atque dato quod id esset de sacramenti essentia: non ideo tamen ipsum esset de necessitate sacramenti, id forma exprimentum, ut confirmatur à simili: quia etiam si vñctio in fronte dicatur esse de essentia Confirmationis: id tamen in istius forma non declaratur.

CAPVT X.

De effectu extremae vñctionis, deque eiusdem Ministro.

S V M M A R I V M.

- 77 Effectus sacramenti Extremae vñctionis, ex Concilio Florent. & Trident. atque de precipuo in particulari, qui est gratia habitualis.
- 78 De ceteris effectibus.
- 59 Gratia habitualis non ante datur in Extrema vñctione, quam quing: sensum vñctioes sint absoluta cum suis formis.
- 60 Omnis & solus Sacerdos esse potest huius sacramenti idoneum minister.
- 61 Quid requiratur ut Sacerdos non tantum licite hoc sacramentum administret: & excommunicatio Religiosorum sine licentia administrantis.
- 62 Exili at o distriatus, an Extrema vñctio possit vni administrari à multis.

CONCILIUM Florent. in instruat. Armen. paucis ait Extremae vñctionis effectum esse mentis sanationem: & quantum expedit, etiam corporis. Concilium vero Trid. sess. 14. De extrema vñctione cap. 2. ex verbis D. Iacobi cap. 5. de eodem effectu sic tradit: Res & effectus huius sacramenti illis verbis explicatur, Et oratio fidei saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus: & si in peccatis sit, remittetur ei. Res etenim hæc, gratia est Spiritus sancti, cuius vñctio, delicta, si quæ sint adduc expianda, & peccati reliquias extergit, & aegroti animam alleuiat & confirmat, magnam in eo diuinæ misericordiæ fiduciam excitando, qua infirmus subleuatur, & morbi incommoda ac labores leuius fert: & tentationibus dæmonis calcaneo insidiantis facilius resistit, & sanitatem corporis interdum vbi, saluti animæ expedierit, consequitur.

Ex quibus Concilij verbis intelligitur: gratiam habitualem, quam conferre nisi obex ponatur, commune est omnibus sacramentis, collatam in Extrema vñctione esse in infirmo fundamentum roboris & fortitudinis spiritualis tanquam virtute includens specialia Dei auxilio proportionata necessitati, quæ contingit eo tempore, quo homo grauissime ægrotans vix potest mouere, & excitare seipsum ad confingendum in extrema vitæ pugna. Talia auxilia vero censentur quæ sunt opportuna, aut ad roborandam spem, quæ in articulo mortis debilitatur, per vitæ male actæ memoriam: aut ad hilaritatem animi concipiendam, quam morbi incommoda impedire solent: aut ad prompte & fortiter resistendum tentationibus dæmonis, quæ tunc grauiores sunt.

Intelligitur præterea hoc sacramentum de se præparare animam, proximeque disponere ad introitum in cælum: quandoquidem non solum tollit peccata, si quæ sint: sed etiam eorum reliquias abstergit: ac per prædicta auxilia iuuuat ad perseverantiam in bono vsque ad mortem. Cæterum reliquæ peccatorum remissorum sunt, tum poenæ temporales illis adhuc debitæ, tum quædam proclitantes ad peccatum, nempe fomes concupiscentiæ, prauis habitus animæ, & malæ habitudines corporis: quarum priores per hoc sacramentum tolluntur ex opere operato, non tamen in totum: ut argumentum est, quod pro defunctis, qui illo suscepto decesserunt, tanquam obnoxiiis poenæ purgatorij fiant Ecclesiastica suffragia: posterioris vero quas manere experientia docet, hoc homine censentur, per istud sacramentum abstergi, quod contra illas superaddat vires, per auxilia ipsa memorata. De qua re plenius Suarez disput. 41. sect. 1. differt. 2. Qui etiam videri potest in sequenti sect. 4. & Greg. à Valen. disput. 8. quæst. 1. sub finè pro solutione quarundam rationum, quæ obijci possunt aduersus secundarium huius sacramenti effectum tribuendū aliquando corporis

sanitatem: Satis enim nobis est, quod is expresse tradatur à Concilio Trid. ut patet ex verbis supra citatis: sufficienterque indicetur à D. Iacobo in cap. 5. illis verbis: Et ratio fidei saluabit infirmum, & alleuiabit eum Dominus.]

R estat difficultas: Cum effectus gratiæ habitualis & remissionis peccatorum detur de se in instanti: & ad huius sacramenti constitutionem sint necessariae quinque vñctiones, & totidem eis respondentes formæ iuxta numerum quinarium sensum, An illud instans cõingat finita vna vñctione, & forma ei respondente: an vero finitis pluribus, aut etiam omnibus. De qua re quatuor diuersas sententias Suarez proponit in eadem disput. 41. sect. 2. & eam, quam D. Thomæ communemque esse ait, sequitur: nempe tale instans esse illud in quo sacramentum hoc consummatur, Consummari autem tunc cum quinque memoratæ vñctiones, & quinque eis respondentes verborum formæ perficiuntur. Omnes enim sunt de essentia huius sacramenti: quandoquidem nec vna, nec plures earum, nisi omnes concurrant, significant sufficienter effectum ipsum gratiæ habitualis, & remissionis peccatorum: quæ non est in hoc sacramento, sicut nec in aliis, certi tantum generis peccatorum; sed cuiuscumque generis.

Si obijcias neque per omnes simul integre significari talem effectum huius sacramenti: quia significantur tantum peccata per quinque sensus commissa; præter quæ, dantur alia: nimirum ea quæ sola mentis cogitatione, aut interiori tantum voluntate committuntur. Respondet sub finè eiusdem sectionis Suarez: quod licet non omnia peccata mandentur executioni per aliquem sensum: neque omnia pro obiecto habeant aliquid per se perceptibile aliquo sensu: nullum tamen ab homine committi peccatum, quin ducat originem ab aliqua specie per sensum accepta: siquidem radix omnium peccatorum est cogitatio, quæ debet originem ducere ab aliquo ex quinque sensibus iuxta illud: Nihil est in intellectu quin fuerit prius in sensu: De qua re plura idem Suarez in sequenti sect. 3. inquirens vtrum aliquando effectus prædictus detur sine omnibus quinque vñctionibus, concluditque negatiue. Id quod satis aperte sequitur ex antedictis.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De Ministro Extremae vñctionis.

Sacerdotem, siue constitutum in dignitate, siue gerentem animarum curam, siue etiam simplicem: non autem alium, ne Diaconum quidem, esse ministrum ad huius sacramenti validitatem necessarium habetur per illud Iacobi cap. 5. Inducat Presbyteros Ecclesiæ. Quo nomine (ut Concilium Trid. sess. 14. De Extrema vñct. cap. 3. notat) non præter seniores, aut primores in populo intelligendi veniunt eo loco; sed Episcopi, aut Sacerdotes ab ipsis ordinati per impositionem manuum presbyterij. Vnde sequitur solum Sacerdotem esse proprium huius sacramenti Ministrum. Quod certum est de fide ex eodem Concilio ibidem canon. ultimo, De extrema vñctione. Vnde à nullo alio potest valide confici, adeo ut nullam ob causam, non modo laicus, sed ne Diaconus quidem possit conferre tale sacramentum, prout esse communem Theologorum sententiam Suarez ait disput. 43. sect. 1. nu. 5. Vbi in eiusdem confirmationem adfert hanc rationem: quod in rebus supernaturalibus quæ ex institutione diuina pendent, non liceat nobis exceptionem addere sine autoritate, aut euidenti ratione. At nulla datur authoritas ad casum aliquem excipiendum à generali præscripto D. Iacobi: scilicet ut ad vngendum infirmum inducatur Presbyter. Nec item datur probabilis ratio: præsertim cum sacramentum hoc non sit magis necessitatis, quam sacramentum poenitentiae: quod tamen in nullo casu, alius quam Sacerdos administrare potest. Sic ergo relinquatur, non alium esse Ministrum Extremae vñctionis quam sacerdotio initiatum.

Porro etiam si omnis Sacerdos, hoc ipso quod Sacerdos, est, possit valide istud sacramentum conferre: tamen ut simul possit licite, necessarium est præterea secundum omnes inquit Suarez disput. 45. sect. 2. nu. 3. vt sit proprius Sacerdos

NAL
XIS
P. u.